

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Philippi Ecclesiae Eystettensis XXXIX. Episcopi. De
Eivsdem Ecclesiae Divis Tvtelaribvs. S. Richardo. S.
Willibaldo. S. Wvnibaldo. S. Walpvrga. Commentarius
nunc primum evulgatus**

Philipp <Eichstätt, Bischof>

Ingolstadii, 1617

XV. Heribertus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70477)

ultra biennium tenuerit, sequitur Henricianum hoc diploma datum esse anno Domini M. XX. aut sequenti.

XV. Heribertus.

Hunc Heribert, fletem qui nullum spreuit egentem.
Episcopatum tenuit annos XXII. Eundem ad Cæli-tes migrans reliquit anno salutis M. XLII. IX. Kal. Augusti. Bruschanus Catalogus vnum duntaxat & viginti annos sedi eius tribuit. Alia quædam in Pontificali annotatio tantum annos XX. Et certè ab anno M. XXII. quo Heribertus electus est, vsq; ad annum M. XLII. non nisi XX. anni computantur.

Sub hoc Heriberto Reliquiæ S. Walpurgis ad summum altare Templi Walpurgini, vbi etiam hodie cubant, translatae sunt: etsi Philippus, scriptor Walpurgicæ vitæ, primam translationem S. Walpurgæ Heidenheimio Eychstadium perperam Heriberto, adscribit, cum sub Otkario sexto Eychstettensium Præsule contigerit, multis annis ante Heribertum, vt supra vidimus.

Sed non abs re erit, gesta Heriberti reperere ex Anonymo Hasenrietano, cuius licet oratio incondita sit, res tamen cognitu dignas nobis exponit. Nam de Comite Lechsmundio, vnde accuratam narrationem accepissemus, nisi iste suppeditasset? Jca ergo ille nominis expers Auctor. *Heribertus nobilis genere, nobilior moribus, vir eleganter literatus, Sancti illius H. Colonien-
ensis Archiepiscopi cognatus, & equiuocus, diuina fauente gratia, factus est Episcopus. Hic Herbipoli nutritus, edoctus, egregia dictandi dulcedine in tantum enituit, vt tunc temporis hac in arte nulli secundus fuerit. Hic Spiritu sancto affla-
tus.*

* Heriberti.

ius, sex hymnos pulcherrimos composuit. Vnum de S. Cruce. Salve Crux sancta. Alterum de S. Willibaldo. Mare, fons, ostium. Tertium de S. Valpurga. Ave flos virginum. Quartum de S. Stephani Inventione. Deus Deorum Domine. Quintum de S. Laurentio. Conscendat usque sidera. Sextum de omnibus Sanctis. Omnes superni Ordines. De S. Maria verò fecit quinque intimas orationes; quarum omnium commune initium est. Ave Maria gratia plena. Fecit etiam duas has imitatas modulationes. Aduertite omnes populi. Et: Peccatores peccatrices quondam. Hic LXX. canonicos Eystettensis congregationis inuenit; sed electis vna die XX. fratribus ad L rededit, Quos tamen omnes parochiis datis satis deuotos habuit.

Post varia de Heriberti studio noua ædificia extruendi & antiqua destruendi, hæc subiungit Auctor. Igitur noster ille, dirutis antiquis & inueteratis veterum Episcoporum ædificiis, noua subrexit, eaq; in australi monasterij latere, ubi prius claustrum nostrum erat, apposuit. Hodiernam S. Blasij capellam per antiqua illi S. Bertrudis substituit, quam postea Victor Papamirificus, & quodammodo uinis pieturis adornauit. Claustrum verò nostrum à Monasterio, ut nosti, penè alienauit; quod tamen non sine causa fecit. Volebat quippe ipsum templum ex parte transferre, ita ut pars monasterij, qua nunc Orientalis est, Occidentalis fieret, sicq; monasterium in editiori urbis loco consisteret. Cuius noua fabricæ parietes decem pedum mensura vidimus altiores. Quod quidem monasterium si perfectum esset, tunc utiq; claustrum in meridiano eius latere, prout deberet, consisteret. Quod quia S. Willibaldo non placuit, & opera & impensa perit. Monasterium in monte veteris urbis, ut est hodie, primus adificauit, & monachicam vitam, qua nunc, proh dolor, defecit laudabiliter ibi instituit. Distinctius Bruschius, Monasterium

rimum

rium condidit eo ipso in mōte, in quo nunc Episcopale S. VVil-
libaldi castrum situm est; quod postea iterum concidit, solo
S. Petri sacello permanēte. Reuertamur ad Anonymum.
Capellam S. Bartholomaei in eodem monte hac de caussa fecit.
Cum quidam hypocrita in vestimentis ouium conspectus, in-
trinsecus autem lupus rapacissimus, brachium S. VValpurgae,
& calicem illum aureum, de quo supra diximus, furtim surri-
pisset, & in monte iam dicto in quodam lapide concauo ab-
scondisset, nullo modo inde auferre, neque ipse quo quam po-
tuit abire. Quod maximum sacrilegium, quia in die S. Bar-
tholomaei Dei gratia est reuelatum, deuotissimus Episcopus
eidem Apostolo Capellam ibi fieri iussit, & postea in festo eius
solenniter dedicauit.

Capellam S. Martini prius paruam, per cognatum no-
strum Dominum VVoffonem tunc Camerarium postea Mer-
seburgensem Episcopum, ampliari, & ut hodie est, meliorari
fecit. Idem Camerarius veterem illam, & sanctissimam san-
cta Mariae Capellam, in qua supra diximus sanctissimum VVil-
libaldum à S. Bonifacio in Presbyterij gradum promotum,
deiecit, & hodie eam fecit maiorem quidem quantitate, sed
longè imparem sanctitate. Item Monasterium S. VValpurgae
per dominum Leodegarium innouauit, & monachas, cum
prius essent canonica, ibidem instituit. Hic est sanctae memo-
riae Leodegarius ille, qui cum esset genere & moribus diuitif-
que prae potens Comes, terrenum honorem pro Christi amore
dereliquit, & deposito gladio, attonsaq; barba, canonicus san-
cti VVillibaldi factus est: qui & ipse, cum esset Regis filius, Re-
gnum mundi & omnem ornatum seculi pro Christo contemp-
psit, & terreni Imperij abdicatione, caelestis regni consortium
felici commercio taxauit. Quem imitatus & iste Dei famu-
lus, hereditarias, quas habuit possessiones, S. VValpurgae scili-
cet ea conditione contradidit, ut & congregationis numerus
ange.

ingeretur, & Monachica Sanctimonialium vita ibidem institueretur. Quod & factum est.

In hoc autem Dei Electo specialiter hoc notandum imò venerandum est: quod cum esset tempore conuersionis satis prouecta etatis, in accipiendis tamen ordinibus tanta discretionis extitit, ut non nisi unum una vice accipere, & in eo aliquandiu obedienter uellet ministrare. Eo promotionis tenore ad presbyterij dignitatem peruenit, & XL. prope annis in eodem ordine Deo deuotissime seruiens, quinquennio ante obitum, instar veteris Tobia, oculis captus est. Sed & B. Iob exemplo, caro eius partim computruit. Quas tentationes ita patienter, itaque hilariter pertulit, ut sua sponte nullus, exceptis secretissimorum arbitris, omninò senserit. De hoc ve-

nerabili sacerdote gloriosissimus Imperator * Henricus pater * Henricus III. istius aequè gloriosi, ad Dominum nostrum Gebhardum Episcopum ita solitus est iocari, ut irrideret Eystettenses, Comitiss cognomento Nigger, pater Henrici V. Missam se audisse, aut audituros esse simpliciter dicentes.

Cum autem tempus remunerationis suae appropinquaret, ipseq; ad S. Magnum inter Alpes sepulturam suam praordinatam haberet, & in ipso itinere apud Monasterium suum Gemphingen, quod ipse instituit, defunctus esset, corpus eius ab ipsis inhiantium faucibus ereptum, & Eichstat honorifice deportatum, in medio S. V. Valpurgae, quod ipse construxit, monasterio, in ipso depositionis eiusdem sacratissimae Virginis die, officiosissime sepultum est. Cuius anima exeunte, ut presbyterum sibi asidentem audiui veraciter dicere, flamma instar candela, de ore eius exiuit, tantusq; horror cunctos qui aderant, inuasit, ut omnibus se subtrahentibus, vix ipse perdurauerit. Cuius vitam, conuersionem, & obitum breuiter eloquitur hoc epitaphium.

En Leodegari reddis terra sua matri,
Caelis inde datam reddideras animam.

Kk

Pres:

CATALOGVS

Presbyter ex Comite pro Christi factus amore,
 Tunc tua VValpurga tradideras, modo te.
 Vltima presentis vite, sed prima perennis
 Nona Kalendarum Lux tibi Martis erat.
 Oramus pro te, tu pro nobis pater alme,
 Vt te cum pace possideamus, Amen.

* Heribertum.

His compendiosius, quam rei dignitas postularet explicis, ad Episcopum * redeo, & multis compendij causa pretermisissis, de nonisimis eius pauca subiiciam. Ex quo Cathedram Episcopalem susceperat, modis omnibus solum agebat, totusque in hoc erat, ut Episcopatum suum Babbergeni concambio nimis deprauatum melioraret, & memorabile aliquid S. Villibaldo acquireret. Huius rei gratia multas expeditiones admodum difficiles peregit, & dum efficeret, quod voluit, nec sibi metipsum, nec suis pepercit. Ad vltimum vicus

* Norimbergen.

sem

* jortè Abbatia.

Imperator deuotissima seruitute eius, * Nuenburgensem Episcopatum attribueret destinavit, ea scilicet lege, ut corpore S. Villibaldi illuc translato, Episcopalis sedes in eodem constitueretur loco. Quod quia sanctissimo patrono nostro hunc locum specialiter amanti non placuit, ad effectum nequaquam peruenire potuit. Sed & Nuenbergenses Sanctimoniales propitiatrici sua S. Maria constantissimis precibus usque adeo incubuere, donec effectum petitionis obtinuerent. Nam dum Episcopus eandem Abbatiam iam sese in manibus habere putaret, & huius rei gratia ad Curiam latissimus veniret, repente Regis animus immutatur & tam diutina pressulis expectationi penitus renunciat. Quo ille audito grauiter animo consternatus, in tantum agre tulit, ut & lacrimas non contineret, & palam S. Villibaldum rogaret, ne unquam viuus Eistat rediret. Quod & pro dolor factum est, nam in redeundo agitudine incidit, & antequam Eistat perueniret, inter vias defunctus à Frisingensi Episcopo Egilberto

berto illo mirabili, quem in vita plurimum coluit, accuratissime sepultus est. In tantum vero fratres de obitu tam benignissimi patris doluisse feruntur, ut ad tumulum eius per vices usque ad tricesimum diem pernoctanter vigilarent, & nimio amore persuasi pro sancto eum ferme haberent. Cuius sepulchro tale appositum est Epitaphium ab egregio illo versificatore *VVillerammo Abbate, consanguineo scilicet suo compositum.*

Ecce Dei seruus Prasul iaceo hic Heribertus.

Et reliq.

Hæc Anonymus. Cùm quibus non satis consentiant, quæ Hundius in Metropoli ex Bruschio tradit, nempe Engelbertum, Episcopum Frisingensem, mortuum esse anno Redemptoris M. XXXIX. si hoc ita est, quomodo post triennium, id est, anno M. XLII. Heribertus Frisingæ mortem obiit, iusta funebria Engelberto seu Egilberto persolvente? Minus adhuc cum vero concinit, quod scribit Andreas Ratisbonensis in Chronico, *Heribertum, Episcopum Eystettensem, consecrasset Ecclesiam inferioris Althaha cum Episcopis Passaviensi & Parentino.* nam cùm, ut ipsemet Andreas scribit, Ecclesia ista flammis perierit anno Redemptoris M. III. quarto Nonas Martij, & quinto post incendium, hoc est, anno M. VIII. reparata & dedicata fuerit; fieri non potuit, ut Heribertus dedicationi interesset; cùm Episcopalem Insulam anno demum M. XXII. obtinuerit.

XVI. Gozimannus seu Gotsmannus?

Gozimannus paucis prasul fuit inde diebus.

Lambertus Schaffaaburgensis in Chronico, *Anno M. XLII. Heribertus Aichstattenfis Episcopus obiit, cui fra-*

Kk 2 ter